

A KAPUBAN: KIRÁLY GÁBOR

Túl van a 100. válogatottságán, védett (többek között) a Herthában, a Crystal Palace-ban, a West Hamben és az Aston Villában is; a norvégok elleni pótselejtező tulajdonképpen az ő briliáns védésével indult. Az Európa-bajnokságra kijutott magyar labdarúgó-válogatott „rangidős” játékosát, Király Gábort kérdeztük.

Szöveg - **Kemenes Tamás** / Kép - **Páczai Tamás**

- ◆ – **Mennyire jellemző, hogy valaki ilyen hamar eldöntse: kapus akar lenni?**
 - Ehhez mindenképpen kell egy olyan ikon, akire az ember azt mondja: olyan akarok lenni, mint ő. Édesapám több mint 300 mérkőzésen játszott a Haladásban, komoly labdarúgó volt; én pedig napi szinten láttam, hogyan készül a meccsre, hogyan él, szóval elég pontosan érzékelttem, mit jelent a valóságban focistának lenni. Benézhettem a kulisszák mögé. Láttam a szerelését, megfoghattam azt a „Hali”-mezt, amit aztán a másnapi meccsen felvett. Ezek mind olyan dolgok, amiket egy gyerek csodálni tud. Olyan akartam lenni, mint ő. Aztán persze ott volt a labda már az óvoda sarkában is... Az viszont, hogy nagyon hamar kapus lettem, máshonnan jött. Gyerekkoromban Hegedüs Péter volt a Haladás kapujában; ő egy bohókás ember volt, folyton viccelődött, bohóckodott a labdával. Ez persze megfogott. Emlékszem, edzések után, míg a játékosok zuhanózkodtak, öltözködtek, mi mindig rugdaltunk neki még egy sort: 3-4 évesek voltunk, szinte a kapuig se tudtunk ellőni, de valahogy mégis mindig úgy intézte, hogy betaláljunk...Ő szintén nagyon fontos figura volt számomra, emberileg is. Próbáltam őt is utánozni.
 - **Milyen mérföldkövek voltak még a pályafutásod során?**
 - Az iskolai sport például sokat jelentett, ugyanis a foci mellett kézilabdáztam és atletizáltam is. Később dísznövénykertész lettem, és ez – talán furcsán hangzik – rengeteg mindenre megtanított, például a felelősségre: a növény nem ismer se nyaralást, se hétvégét, mindenképp vizet kell adni neki. Persze nagy fordulópont volt a felnőtt-labdarúgásban való részvétel. Óriási dolog, hogy soha nem sérültem meg komolyabban! Mérföldkő volt, hogy a német, majd az angol bajnokságban is játszhattam. Jó érzés volt az is, hogy egy idő után már a nagy csapatok is sorra kerestek, én meg válogathattam – legalábbis elvileg, mert gyakran a klubok nem tudtak egymással megegyezni. Pedig egy időben érdeklődött irántam az Arsenal, a Manchester City, a Chelsea, a Fiorentina, az AC Milan, a Real Madrid is. De a Hertha nem engedett el. Mindegy, igazából én ezekben soha nem éltem bele magam, nem is ez a feladatom. Igyekeztem élvezni a focit, az életet.
 - **A norvégok elég nagyképpően álltak hozzá a pótselejtezőhöz, gyakorlatilag előre elkönyvelték a győzelmüket. Ez mennyire zavart titeket?**
 - Semennyire. Nem szabad érzelmileg megbillennünk. A feladatra koncentráltunk.

– **Az első meccsen – még 0-0-nál – volt egy hatalmas védésed. Átfutott rajtad, hogy esetleg minden másként alakult volna, ha azt a labdát nem sikerül kitolni?**
 – Nem, ilyenkor az ember teljesen bele van temetkezve a meccsbe. Véd, aztán máris a következő feladatra figyel.

NINCS IDŐ MÉRLEGLENI, HOGY EZ VAGY AZ A HELYZET PONTOSAN MIT JELENT A MECCS SZEMPONTJÁBÓL. KÉSŐBB PERSZE, AMIKOR VISSZANÉZZÜK A MÉRKŐZÉST, MÁR LÁTJUK EZEKET A FORDULÓPONTOKAT.

– **Steven Gerrard írja az önéletrajzában, hogy 30 éves kora után már úgy érezte, „felnőttesebben” kell viselkednie – a pályán és a magánéletben is. Egyre visszafogottabban ünnepelt egy-egy gól után, jóval kevesebbszer járt el a nagyobb győzelmek után bulizni stb. Te is érzel magadban ilyen jellegű változást?**
 – Én soha nem voltam buliba járó típus. Már fiatalon se nagyon voltam az, talán ha évi 2-3 alkalommal voltam diszkóban. Alkoholt egyáltalán nem ittam. De ezek nem is hiányoztak, mert mindig tudtam, hogy milyen cél érdekében mondom le róluk.

– Gyakran előfordul, hogy a fiatalabb csapattársak tanácsot kérnek tőled, akár a magánéletükkel kapcsolatban is?

- Abszolút. A csapatsportban eleve családiasabb a légkör, hiszen az ember szinte egész nap együtt van a csapattársakkal, adott esetben többet látja őket, mint a feleségét. Néha – például ha edzőtáborban vagyunk – hetekig nem megyünk haza. De már az edzések után se rohan haza rögtön mindenki; sűrűn beszélgetünk, odafigyelünk egymásra, ha valakinek születésnapja van, megünnepeljük, eszünk egy pizzát... Szóval mindenki próbál segíteni a másik gondján-baján, és ez jó érzés. És igen, akár magánéleti kérdésekkel kapcsolatban is kikérik a véleményemet; de olyan is előfordul, hogy én kérem ki valamilyen ügyben a fiatalabbak tanácsát, mert érdekel, hogyan látnak egy-egy szituációt.

– Gondolom, a család nagyon fontos számodra.

– Igen, a család kiemelkedően fontos. Nem hiszem, hogy lenne olyan élsportoló, akinek ne lenne az. A kapusoknál különösen lényeges a kiegyensúlyozottság, amit egyedül a stabil családi háttér képes biztosítani.

A feleségemmel még tinédzserkorunkban ismerkedtünk meg; 16 évesen jöttünk össze, 20 évesek voltunk, amikor összeköltöztünk, jelenleg 23 éve vagyunk együtt. Ő a tökéletes partner számomra – tökéletesen ismerjük és kiegészítjük egymást. Együtt nőttünk fel, sőt, azt lehetne mondani, hogy együtt nőttünk bele az életbe... Két gyermekünk született: a lányunk 15 éves, a fiunk pedig most nyáron lesz 12.

– Hogy bírták a gyerekek a külföldi „állomásozást”?

– Jól, sőt, nyelvtanulás szempontjából ezek különösen hasznosak voltak számukra. Mindketten anyanyelvi szinten beszélnek és írnak angolul és németül is, ami nem rossz alap. Sőt, a lányom még más nyelveket is jól beszél.

– A focival hogy állnak?

– A kisfiam focizik, szintén kapus poszton. Nagyon korán kezdte, most már 8-9 éve játszik.

– Sokat „edzettek” közösen?

– Ha tanácsot kér vagy kérdez, természetesen segítek neki, de máskor nem különösebben foglalkozom vele, mivel semmit sem akarok erőltetni nála. Szeretném, hogy igazi gyerek legyen, ebbe pedig szerintem nem fér bele, hogy az ember bármit is ráerőszakoljon. Egyébként magától is nagyon szorgalmas... ♦

↑ Király Gábor védése a 2016-os labdarúgó-Európa-bajnokság Magyarország–Románia selejtező mérkőzésén. Groupama Aréna, Budapest, 2015. szeptember 4.

A CSALÁD KIEMELKEDŐEN FONTOS.
NEM HISZEM, HOGY LENNE OLYAN
ÉLSPORTOLÓ, AKINEK NE LENNE AZ.
A KAPUSOKNÁL KÜLÖNÖSEN
LÉNYEGES A KIEGYENSÚLYOZOTTSÁG,
AMIT EGYEDÜL A STABIL CSALÁDI
HÁTTÉR KÉPES BIZTOSÍTANI.

Kép - Profimedia - Red Dot

AZ ELHAGYOTTSÁGBÓL IS VAN GYÓGYULÁS!

AVE kurzus az Emmánuel Közösséggel

Hazánkban évről évre nő az egyszülős családok száma, ahol válás vagy haláleset miatt a szülő egyedül neveli gyermekét, gyermekeit. Nagyon nehéz talpra állni ebből a – sokszor kilátástalannak tűnő – élethelyzetből. A katolikus Emmánuel Közösség fontos feladatnak tekinti, hogy gyakorlatban és isteni kegyelmi többlettel is segítsék ezeket az embereket. Munkájukról és az AVE Kurzusról két érintett szülővel és Szilágyi Csillával, a közösség munkatársával beszélgettünk.

A cikk a Magyar Katolikus Rádió 2016. március 21-én elhangzott Életre-Való című műsora alapján készült.

Szerkesztő-riporter: Szentirmai Ágnes

♦ „Az AVE lelkigyakorlatoknak két változata van” – tudjuk meg Szilágyi Csillától. Az egyik hétféle sorozatot a házasságukat megújítani kívánó házaspárok számára szervezik, a másikat egyedülálló szülők támogatására indítottak tizennyolc évvel ezelőtt. Nem kérdezik, hogy valaki elvált vagy özvegy-e, esetleg még soha nem élt házasságban vagy párkapcsolatban. A veszteség, a hiány mindenképpen gyászt vagy gyászhoz hasonló érzelmet vált ki belőle. A legsúlyosabb kérdés talán az, hogy meg tudok-e bocsátani Istennek és annak, aki elhagyott engem.

„Miótán tíz évvel ezelőtt elváltunk, hihetetlen mélypontra kerültem” – mondja egy két gyermekét egyedül nevelő apuka. A lelkigyakorlat átalakította az életét: újra normális hangnemben tudott beszélni volt feleségével. A gyerekek gyógyulásának záloga, hogy az őket egyedül nevelő szülő ne gátolja, hanem támogassa a másik szülővel való kapcsolatukat. „Nemcsak a saját házasságomban, a házasság intézményében is csalódtam, amikor zátonyra futott a kapcsolatunk” – vallja egy fiatalasszony, aki, mint mondja, mindent rosszul csinált, nem felelt meg sem feleségként, sem anyaként. Legalábbis ezzel a kritikával illette őt volt férjének családja és maga a férj is. Óriási élmény volt ezek után olyanok közé kerülni, akik maguk is hasonló megpróbáltatáson mentek keresztül.

A kérdésre, hogy kiűzhető, kiimádkozható-e az ember szívéből a válás kapcsán kialakult düh, harag és csalódottság, az AVE kurzus válasza, hogy a megbocsátás döntés kérdése. Ezután – lehet, hogy évek munkája során, sok-sok imádság ajándékaként – megszülethet az illetőben a megbocsátás, és arra is képes lesz, hogy fohászkodjon azért, aki elhagyta.

„Ahány helyzet, annyi kérdés, és annyi a válasz is!” – összegzi tizennyolc év tapasztalatait Szilágyi Csilla, de a legfontosabb válasz, hogy az egyedüllét után is van élet! Sérülésből, elhagyottságból, csalódottságból van gyógyulás. A megbocsátás pedig nem megalázza az embert, hanem a haragtól való megszabadulás, az egészséges önértékelés záloga. ♦